

Tale til Hansina Iversens fernisering, den 27. August, 2016, af Julie Sass

-

Kære Hansina,

Kære fremmødte publikum, - og alle de som jeg ved, følger dig fra Færøerne.

Især, kære Hansina,

Det her er en tale til dig. I andre må gerne lytte med.

Jeg har skrevet en katalogtekst til dig om *Værker der Virker*. Teksten er baseret på ting vi har talt om på forskellige dage, om oplevelser, jeg har haft med dine ting i byrummet i Tórshavn, og med de nye værker.

I dag vil jeg særligt gerne rette blikket mod det nye du har sat frem her. Billeder, som har set dagens lys siden november sidste år. Og så give dig et par nedslag i noget tekst, som jeg tænker måske kan være genkendelsesmomenter i din proces med maleriet/ I nogle af dine oplevelser med arbejdet.

Men først, de nye malerier.

Her ser vi forholdet mellem noget der er fremkaldt, og noget som vi samtidig registrerer i vores sind, hvor det finder en ny plads. På en måde er det her, i de fortættede øjeblikke jeg ser en dyb resonans og noget ganske fremmed. Der er en vekselvirkning mellem kradsende streger i Flux, og objektagtige former. De former bærer med sig i deres udtryk, iagttagelser, levet liv. - De ting; overflader og lys, kunstigt og naturligt, som vi omgiver os med. Det er alt sammen beskrevet med en præcision, som når man retter en farvet lyskegle på et område.

Malerierne er sammensatte:

Der er forskellige tegn, kradsen.

Pulseren mellem farver, hurtige skift, lidt utålmodigt, for så igen at hvile, - at give plads.

Jeg ser former der fremkalder nye øjeblikke, former der lader sig fremkalde, i en vekselvirkning af noget ultra skødesløst, for så igen at svinge hen i et farvemættet jerngreb af præcision.

Det, der kan synes så umiddelbart i dit strøg, oplever jeg som en grad af iscenesættelse. Du lader strøget posere lidt koket. Det er aktivt, bevidst underspillet.

Der er en intensitet over det, som er umiddelbar. En indsigt, der mest kommer til dem der venter. Det formidles i lag på lag arbejde og vidner om timer med indre dialoger og flytten rundt i atelieret.

Nu til bogen.

Bogen **f.** som jeg vil læse lidt fra, er af den tyske billedkunstner Jutta Koether, som udkom på engelsk i 2015, Sternberg Press. (Den originale tekst blev skrevet på hendes modersmål tysk, 1987).

Uddraget her peger på det, at der er flere typer erfaringer, vi som billedkunstnere trækker på. Der er også ting. Der er ting, farver, former, overflader, der er medspillere. Medskabere, på en måde.

P14 I

"Where things are, are spaces in which they are. The things constitute a space spacious enough for many other things, for even more things, and many, many things (that don't necessarily have to be things that make art). Two things create space that makes a third thing. Therefore, one by one painting must be produced that elicit the things from the space. Because again and again new things are produced through more and more paintings of more and more things. Then they develop principles, these things, orders; they compose themselves, they heap themselves, they become irregular".

...

.., I cause the powers that stick in the things that seem liberated, in that the paintings capture them, they return to their function and their appearance."

Noget af det, som også er sandt for dine ting, er et element af 'det utilpassede', det som finder sin form, men som ikke bliver lukket af den. Det der viser sig for os, overraskende, indimellem også imødekommende.

Det er altid et paradoks, at vi ser på værker, vi frembringer værker, for så igen at forsøge at skrive noget om dem. Det kan man ikke rigtigt, men man kan prøve at sætte en stemning, eller sige noget der åbner for betydning. For et par år siden mødte jeg Jan Vervoert på *Untitled* Miami messen, og han sagde ikke andet end: *Tell me what you want, what you really, really want*. Jeg blev så klar over at det var titlen på hans samling af essays og samtidig et popnummer. Det kan vinde genklang, eller ikke. Men, det er en titel der peger hen mod værkerne her. (Tell me what you want, what you really, really want.)

Når du så ikke taler, men viser malerier i to etager, - er det jo bestemt ikke konkret tale, men det er en grad af insisteren man ikke kan tage fejl af. Her ser vi nedslag, - det der kradser, tanker (former for gestus) der åbner sindet.

Og så lige et par ord, til os der ser, tilskuerne, også fra Koether:

'Even if I am their hostage when I look at them, I'm not inferior to them. I lie down, stand, or sit in front of them and, in this moment, I'm everything the affect in me'

...

Her til sidst vil jeg ønske dig tillykke Hansina, med denne her tindrende udstilling 'Dissonant Thought'.

JS, Nordatlantens Brygge, August 2016